

חלבות פפח סימן תם תפא

לב באר הגולה

להוציאו, אֲפִיעַל-פִּי שְׁהִשְׁרָאֵל רֹוֹחַ חֶמֶץ שֶׁל אַינוֹ-יְהוּדִי (ט) אֵין בְּכָךְ פְּלוֹם, אֲבָל אָסָר (ו) לְהַעֲלוֹת
עמו על (ז) הַשְּׁלֹךְן (יח) וְאֶפְלוֹן בְּהַפְּקָקָד מִפְּהָה: ד יְשָׁאֵל שְׁהַפְּקִיד חֶמֶץ אֶצְלָ יִשְׂרָאֵל חֶבְרוֹן אֶצְלָ
הַגְּדוּלָה, וְקָרְאָה שְׁנָאָבֶבֶר (ז) אֲפִיעַל-פִּי שְׁקָבֶל עַל־יְהוּדָה אֲחַר־יְהוּדָה (ט) *עַזְבָּר עַל־יְהוּדָה (ט) *(א) הַמְּפֻקֵּד:

תמא דיני מי שהלוּה על חמץ, וכו' בעיפים:

ולאמר לה (ב) (א) מעצבשו יהא שילך הרצוי אליו וחבב לנצחון, וכן פסק תבניתן, עזון פטן) א' בפונה פסחים ול' ואוקומטה אלפה דרבנן כל', והוא נקבע הפליגת

שער תשובה

דכל שמי' תחנות פקרון לא מישןן דקמי' לפטיל קפה במש' כס' כס' קרטשא'. ואך זיין קרטם עליש'ת מתח'ה בחורה', עיש': (1) השללן. ואם אין מישן'ו גאנטן או כל, פער לנטית לאי לאכל אל' שלתו, ורק שגגה נטה השלן אוכס, מ"א: (2) אף הפוקיד. עין ח'י כתחשוכת סכם אכיז ימין קלט בכתשוכת פנס' ניאירות סמן מו:

(3) פוקיד. ואם הקפהו בעכשו לא איגז'ה היינט בקאנן או אגב קרבינג, אר-על' עלי' שלא בסוס לו עד אבד פכח, אם איננו אונדרוות היטשנאל שר', ש'ג': (4) מעבשו. ואם לא להלו'ו רק שאיל אם לא אענש דבר פלוני באה החמן שלך מעבשו. אסורה. דה'ל אספכתא ולדעת הראבי'ן אין דין אספכתא בא"י. ועי', דאמ' קס' א' מאלו כתבות אסורה, פרוש, שasad' כל' בר יושן'ל לענות מאותו קחמן אע' שעשו קיד א' ז'ע' א' לא אל' מעבשו אם קחט' לחדו'ו מן קאי' ולבצ'רו דאל'יכ' פוצע חומר מאטריה הנאה, מ"א. וח' צהוב, דרא'י להחמיד לדחו'ו, עיש', ובז' הווא עדען קיד' נישנאל נק' שצוברו לאי', פיטרא דאסור' לנו'ו לו:

באור הלהבה

כן בש"ס אלא בטעמי של הקדש, ומ"מ דקקדש שמירה קאיית בה ציילן
וכל שטמא והריני בתה, ולא רק בפה גוי שטמי אלא חטנא בעילנא, אין טקב
רבני מונח, וכן הפסים במאטר-זרחי, שלא כרא' מונחי שרטחה להקל בנה,
ען שם: * עטבר עלייו אף המפקדר. עזון משעה ברורה. ותירא'ש טקב
עדור: לא-ערל' גוב הכתיב ב'רככים', פיזון החשאל לו מפקדר בירוח לשעתו
ממנו דרפקיין, גוזין ביה 'בביכם' רפקיין, רגאן, וזהו אסיה כהה גראיז'
בשלומון-ערוך שלום, אך האמת אולם חמוץ ברשות חכמו של לא מנדתו, שלא
השאיל לו רקם בעבורו להניהם שם חמוץ, אין עוד עליו מן הגדה בין
שאינו מנה לא בכיתו ולא ברשותו של בעל החמתן²². אלא שמדובר סופרים
סיב לבצשו. ואכן שם באנדרט אפרון שטאפקש שם אל דורי כת'ו שמוכח
מקנו בספק מדעתו. וכן בפרק י' נדרים במשמץ' צו' בטעין-אטון ד שאן:
נעטו כן. וכן מלכודותיהם טעינ-אטון ה פס' פון פצד'ט'ו, ואידיך עין:

* ומשקנו בדור. אין מושג בזיהה לנוין אם הקרן בוגר, והוא להלן ביטח אוחרים וכמו ששל מי שחקני, והוא בפניהם, וחש לעת רפי אל חוץ-מלשפט סיון וזה עזיף יד דמעביד לא מצלק אספהמא ביל' גיטין מושב אלא אם כן היה מהת נז ריעשוו, ובמו שמתה הפעם שיעירקון ית, עז שם. ובאותם בבל עליו וכו'. שהרי מכל מקום גור הממן הוא שלו, (*) ולא

עַל-לְבָד עַל-לְבָד וְכַי' פִּתְמָנָה תְּמָנָה. עַז שֶׁם :

לך מעכשיך אם וכיה, ולא בחורת שעהוד למשפונ בעלה מא:

שער הצעין

(ל) אַקְרּוֹנוֹם. ובל ה' באק' הַעֲפָגִים עַכְדָּי, ובעקבו שְׁבָעוֹנוֹתָיו עַלְוָי אֶן לְכִינּוֹתָיו אַפְּנֵי קְמֹצָו אֶפְּנֵי בְּתִי לְאַגְּלָלָם כְּמֹצָא אֶפְּנֵי אֶסְמָן הַאֲשָׁל עַל עַפְּנוֹתָם, מִשְׁמָה מִרְאֵתָא עַזְּנָה.

פרק ה'

דיבער אוטו אם כי מחייב לשלם לאין. ואין לטורם לעשות מהח' ב' בח'ו'ה ע"ש: (1) ה'שלאן. ואם אין נישראל אצל טטר להגיט לאין לאכל על שלחנו, ורק ש'זיהה בפה השלחן און'ה, מכ' מ"א: (2) אף נטפקיד ען' ח'וי: ובתקופת כ'ם בכ' פ'מן קלט ותשתוכת פ'ים קדרות קימן מ':
 (4) קידוד. אם הקופה מעבשו לאינ'הו קידוד בקאגן או אגב קראגן, ארכ'על-קי שלא בסדו לו עד אפר' פ'ת, אם איינו באחריות קידוד'ל שר', ש'ג':
 (5) מעבשו. ואם לא הלזזה ריק שאיל אם לא אונש דרב פלוני נ' הא החמץ שך' מעבשו אסתו. דה'יל אסמאטה ולעתה הרוביד אין דין אסמאט'א קא'ן. ו'ז,adam קדר אי מאלו נקבות אטור, פרוש, שאסוד לכל אסמאט'א קא'ן.
 בר ירושל ל Kunot מאותו סקמץ ענ' שחהא קיד' און. ו'ז'ע' יי לא אל' מיצבשו אם קחיב לפקחותן אין האין' ולכערו דאל' ב' פורע חומ' מסדרי הנאה, מ"א. וח'י ת'ב, דראאי להלחתיר לפחדות, ע"ש. ואם היה צדין ביד הישראל רק ש'צבעו לאין, פ'טיאט'דים לאסדור לתבונ'ו לו:

לבקלן דידי בקבביה קליל⁽²⁾: ג (טו) אין קבד כלום. רשותך אי אפה רוזאה, אבל אפה רוזאה של אחרים. וילשפא יבוא לאכלה ליקא למיחס (כט) שיחשש במקדר בידך, והצרכובו מושים זה לעשות מהכח), דקהה הנקמן הוא פחת יד קעפויים (ה) וזהו משמרו: (ו) לכהעלוונו עמו. רוזאה לופת. שלא יאכלו (לו) ייחדו על הששלוחין^(ז), שמא תערב תמן במאכלו של יישראאל: (ח) ואפלול בהחפסק מפה. ואיך-על-פי (ט) דאת אחד או כל בשור ואחד או כל סלב על שלמון אחד שר' אם מפה מפקחת, שמן שאני שהוא במפשעה, וויהוק נתקבר שלא יערב פרורו אחד של העכרים בשל ישראל ואסודין^(ז). והחספינו לאחרוניים (לו) דzapallow אם אין לו הברהות עם עבויים זה, דין לחש שפא ישבה ויאכל מוחמצז, וסידון אסור, ומטעם הונבר לעיל, שמא מותבע פרור חמן מעצמו במאכלו של ישראל. וכל זה, שאוגדים בשעה אחת, (לו) אבל בשעה שאינו אוכל, מperf לו לתזים לעופו סלאבל על שלחנן, (לו) ורק שיקר כסינאל לנקיות שלחנן ולקרחו יפה אמר איכילת עזכו"ם, שלא ישארו שם פרורין מחמצז, ובן ציריך לזהר בשילוק העופים מביתו,

הנגנון בערבית-בפסח. יתרה מכך,

א (א) מעתה יהא שילך. רצה לומר, הדامر לך (ט) קושער

הלוות פפח סיון תפא

אם לא אפרע לך למן פלוני, (ב) והגיע הזמן ולא פרעו, (ג) מתר, (ד) יאפלו לא הגיע הזמן שכבע עד אחר הפסח, (ה) דכשהגיע הזמן ולא פרעו נקעה לו (ו) למפרע והוא לה חמצו של איננו יחוורי: ב' ישראלי שהלו לאינו יהודי על חמצו, אם משכננו (ז) בירוי ואמר לה ימעלשו, והגיע הזמן

בָּאָר הַגּוֹלָה
טו ר' ב' ש' ק' ר' א' ב' י'
ב' ק' ר' א' י' ש' ג' ק' ת' ב' ג'
ש' ב' מ' ש' ג' ד' ב' ק' ר' א' י'
ת' ב' ח' ר' א' י' ש' ו' ק' א' ס' ק'
ג' ס' ר'

פאר היטב

(א) מתקן. לאם קפין בטענה של קדוחו אמור הפסיקתו בפניו אסורה, הדיל' קפיטמיין בידו. ט"ז, ע"ש: (ב) אסורה. ניל' הפסיקתו אין היישר אל מהיב לבעורו, דהיינו הגה ברשותו או רשותם ירבענו, וראען לא קא' בפסיקת ונען דמיון

משנה ברורה

(ב) והגיע הומן ולא קרוו ובז'ו. ומשעם, היכין דהגי' סוף
 קילא ברעו, נקעה לו למכרע, ורקו לה חמוץ של עכברים שער
 עלינו הפסח (ג) וספור אפלו באכילה, ולטכי בעינן שיאמר לו
 ימעבזר ועם שייננה חמוץ פחה זו, ראמ לא אמר לו מעבזר,
 תורי היה בפסח חמוץ של ישראל, אלא שאחריך משחגי' הומן
 ואלא נקעה לךערכות' ואסור אפלו בהנאה לכל ישראל: וכן אם

העבש', ובמאי גנבה (ג) הרי לא משך אצלו). אולם אם הקהה כמה אפרזים דבזה אפלו נשאר הטעון כתח יד ישראלי מפרקן, כי שפקחיר בזיה. ועכ' רבאו ר' בלקה: (ג) מפר. קיוו, שהקחין מפרק לישך אל תלות באבן זה אפלו בלבו שליא לפזרו, שכןין לבןך וראי להחמיר ולפזרתו קעם פשת, וכל-שפן קלשיכון בשעתו. ובUMB בחק' עזקב: אם אמר בשעה בעור להעכו"ם שלא יפדרה בתמוך בפסח סדר ר' ר' בפקד שפא יפהה, מכל מקום אין לאס' כבוד בר שבחוב (א) אפלו, ר' הוא הדין אם הגיע הומן קדם הפסח ולא ר' שיחאה שלו מעכשו אם לא יפהה, והטעם, דבל' מעכשר' לא תני לה אסמכה בצלמא, וממלוא התחנן של שניאול הרוא, ואסרו תחרותיהם. (ו) ונש מקלני דעתה, (ט) ונש לסמרק צליינט בשעת פרתקן. שם הוא ערין קעם פשת דהוא ביש' ר' בפערו: (ח) דבשחבען הומן ולא צפ' פערום בשעה שהגי' זפן של בפערו: (ח) דבשחבען הומן ובזה או' בנדון ר'ין שהלחו' קשות ותחמן היה בחורת משכון, ובזה ששה לו טובה והלהונן. אבל כל קלווה ורק בתראי בצלמא, בגון ק�א התחנן שלה, ולא קעם הנקאי, אר' עילפי שאמר לו מעכשר', ק�ן חשוב, ובפי המבואר בחשנ'ם-פסט סיון ד' פער' יד בה'ג'הן, הה גמינה קעם הפסח: מיהו, בז'יעבד אם עבר עלי'ו הפסח גראה ר' רצבר' מעכשר', וככ'ל. ומספק ספנ'א-ברעם, אבל אמר לו הפסח ולכעדי. דאס לאיכן הרי מתהנה, שפורה חיזו' להעכו"ם אונר פועל חובו בדים (י) ורק הוא ונשאר ביד העכו"ם מאלוי, ה', (יג) אמם ביחסן ביד ישראלי ושבדרו לזכרי וuber עלי'ו הפסח זהה מפשח הו: ב (ז) בידו. דאי לאו כי לא נקנה לו הטעון ובנ'ל במשנה ברורה פער' גאנט ב: (ח) אסור. דאי לה דפין

שער הצלין

(3) ואָפָל אֵם קְהִיאַתְּנִירָאָתְּ שֶׁל נֹכֶר וְאָבָרָה עַל יִשְׂרָאֵל (אַחֲרָוִים): (4) עַן גְּמַחְתִּיחַתְּ-הַשְּׁלָל: (5) חַקְיָנָקְבָּד וְאַלְיהָ רְבָה וְשָׁא, וְכָלְבָד שְׁיִקְנָה בְּסִירָה שֶׁל עַפְרוּסִים גּוֹפָה וְלֹא בְּסִירָה שֶׁל עַדְעַתִּים) (אַחֲרָוִים): (6) פְּרִימְגְּדִים לְפִי דְּעַתְּנִירָה בְּנֵגָדָה חַחְשַׁנְ-לִשְׁפָט סִיקְיוֹן זוֹ שְׁעִירִי יְהִי. מִינְלָל מְקֻמָּם רְגָאָה וְדְקָלָם כְּרָקָק שֶׁל לְהַקְלָל, דְּבָרִי מְתַחְשָׁלָה זוֹ הַוָּא בְּקָרְבָּן עַנְנָן כְּפָרָה שְׁחוֹתָה דְּרַבְּנָן וְשְׁוּמָנָן לְהַקְלָל, בְּקָהָה דְּרַקְמָנָה תְּמָה, עַזְן שָׁם קְשָׁעִירִי גָּבָה, וְבְּגַעַט שְׁבָה שְׁנָכְבוֹן מְקָלְחָן: (1) מְנָךְ אַבְּדָהָם הַגְּבָאָה: (2) לְבָוָשׁ וְעַלְתַּשְׁפָת, הַסְּכָמָה גְּאַלְהָה וְבָהָסְמָן: (3) שְׁרָבָטָם גְּנָאַלְהָה וְבָהָסְמָן? בְּכָרְבָּה דְּזָבִי זְבָבָה? וְצָלְעַנְזָרָה נְגָמָנָה אָקָן, קְנָנוֹ דְּזָאַלְיָלָל? לִשְׁיִטְמָהָה צָעַן שְׁמָן וְבְּגַרְטָת דְּדַעַת בְּבָאָרָה תְּגָאָה אָמָבָאָר קְבָּאָרָה קְבָּאָרָה? וְזָהָה שְׁמַתְבָּה בְּסִינְיָה וְבְּרַכְיָה זְבָבָה? בְּכָרְבָּה דְּזָבִי זְבָבָה? כְּרַעַבְקָבָה? אַבְּדָהָם גְּסָבָן לְהַזָּהוּ דְּקָבָרָה הַמְּפָרָד מַיד לְזַד לְאָשָׁד בְּזַן אַסְמָפָא, וְכַדְעַת הַמְּחַבָּר חַחְשַׁנְ-לִשְׁפָט סִיקְמוֹן זַה, עַזְן שָׁמָן, וְעַלְעַן כְּרַעַבְקָבָה יְשָׁלַשְׂךְ עַלְיָהָם בְּלָאַחֲרָה טָסָה: (5) וְגַם סְכָרָת הַרְמָן הַנְּגָל אַגְּבָן אִינוֹ בָּרוּה, עַזְן בְּרַמְמָה אָשָׁם בְּחַחְשַׁנְ-לִשְׁפָט בְּסִעְיָה יְאַהֲרָה רְפָלִיגָּה עַל זוֹ, עַזְן שָׁמָן: (6) מְשׂוּם וְדַלְעַת בְּרַאֲבָה אַדְןִין אַמְּלָכָה קְלִילְבָּרָם. מְעַמְשָׁיָה קְלָלָק אַסְלָכְפָּא קְמָדִי אַסְלָל בְּלָא בִּתְדִּין קְשָׁוּבָה): (7) אָף שְׁמַמְגָן-אַבְּרָסָס סָרָר עַיְינָה גְּמַחְתִּירָה קְזָה אַסְלָלְבָּר אַלְיָי שְׁפָסָה. אָנוֹ לֹא קְמָנוּ מִן. קְשָׁוּם דְּאָדוֹתָה אַיְלָל טַעַמָּה שְׁדַקָּה דְּעַתְּתַבָּהָד

(א) נראה בՁן יונרו (ב) נראה וראם צווארן שלם בעשנה-ברוחה פאיינטן ג

באר הגולה

באחר שגלו לכל החטאים לחיות בקוזדים טחדים לנצח ולקיים פה שום מוכרים
קם קסח בול, שפידן בשי' לישותן אין אם הפטם בפרק:
[ל] אָסֶר. עַבְתִּי בְשִׁירֵי בְּהָאֲפָרִים סִירֹן מֵה שִׂיל בְּנוֹר בְּדֻעָה
שֶׁלָּא לְקָדוֹת וַיְהִי שֶׁל אַנְטוֹנִיוִי לְפִיפִיעַ, אֲשֶׁר דָּרַךְ גַּפְתָּא לִיאָ
בָּאָרֶת תְּלִכָּה
איו מוכח שם כלל רצבעין טחות דוד, רק דקעין בחרות מלואה רצחשה לו
טובה, וכמו שצבר באARTH בטורפות דע טבראי'ין טבח בפסקי טופחות, ואמ'־
בן הפה פזין מאה בחרות מלואה רצחבד לו משפטנו אף שצבר עדין
ברשותנו, אם לא שטובר דען גרע מחתמת שצוב ברכשות מלואה, ועריך צינ':
* אָסֶר. עין משבה ברורה במא שצובנה דוחח בערן קם הפסח, והדא
דעת כל האחוריים, ולא במאן־אברם, ואין במקודחים ובכורייש וביד'

באים הלכה

אנו מוכחים שסכלל בקדצין שחתה דוד, רק דודצין קתורה מלואה להעשה לו טובקה, ובכך שטבב באמרתו של סור פראר'ש וכך שtab בפקחיו וופסום, ואם בין הא סדין קבא היה בחרותה נלאחה ושהבד לו מושגנו אף שפהח עדרין בפרשנותו, אם לא שטבר קבא גרע מקחת שפוגה ברשותה הלויה, וצריך ציין: * אסוד. ענן מונה ברורה במאמה שטבבנה דוקחיב לבعرو קום הקפסה, והוא רעת באל האחרונים. ולא במנגן אברהם, וען במקורו חיות וביבורייש וקידר לא קינה קתמן שחתה דוד, לא נקינה לו קתמן כל אפללו על-ידי לעפומ'ם את קתמן ברגון, ומUBEשוו אם לא יפנע למן פלוני, (ד) כי אם החנה ישראל שאין מקבל עליון אחותו של המשבון. (e) כי מטר להסתפק כפונו, ואבן מל' מקום לכתחה נספתק הנוסקים אם שבידן לפדווח בקסח, אסיכון אפשר דארץ-על-יפריך עוזר ערלי¹⁴, הילואה להפחת אמור הפחה בזאי אסוד, ורקני לה נטממין בירנו נט עיר, שוב און אסוד: (ד) אפללו לא העיז וכיו'. רוזה לומת, אף מחתמת זה אמר הצעת, וכדיםיסים יכלה השגוי וכיו'. ומשמע מדעתה שפורה, פסיכון אין מטר אל-אנס-יבן אמר לו בשעה שלישון קתמן: גננה נCKER את משכוננו אפללו הגע הונמן שקבעו ולא פודה, מושום אפללו לאסדור הפסח ממשום קמץ שעבר עזר קפסת, וכן בתבון בפה וכל זה הוא רק לעזין לאסדור קתמן אם כבר עבר הקפסה, אבל לדעת המכמרים להוא ריק אסמכטה, וצל-יבן יראה להמלחיטה לו (ט) אסמןון דמעבש רחני ורבידאי נתרעה להקנות לו בזאתם, שחררי אסמןון דמעבש רחני ורבידאי נתרעה להקנות לו בזאתם, שחררי קבשו וכיו'. ובקומו האחרונים, דקה דמעבש רחני קינר דוקא גודמן קני אסמכטה (ו) לרבה פוסקים לאלא-אבס-יבן קינה בricht וחתמן עדין של ישלאל הרא, וצריך לסת את קתמן לעפומ'ם בם (ויל) שאין להשתיר לאסדור קתמן: (ו) לפרט. קדם הקפסה, מש'ם עמבעשי דאסטור קתמן לעולם, אי מחייב לפדווחן עכובים לאסדור, שחשבי באסדור נגנהה. ובכיתת-ם איר יקספר מקורו-חיטים הנטיכים להנתר, שחוימה שאון הקבכים מונען בשבל זה, הנאה לרמיה לאו ולית זון דאסדור פהנאה, וככ'ל, בזעה פשיטא דאסוד להוננו להעפומ'ם, דזה ושהרי לא משך¹⁵, אם לא שהקנתו לישואל בקנון המועל ומעצ'ן

(א) נראה בՁן יונרו (ב) נראה וראם צווארן שלם בעשנה-ברוחה פאיינטן ג

הלוות פסח בימן תמא

ביאורים ומוספיים

חוקא מעות, וכן אם כשהגיעה זמנם הפרעון חול המשבחן והוא שווה כדי דמי ההלהאה ולפי זה כתוב, שבכל משכון חמץ של ישראל שבד נביי חביב והישראל לכתהלה לפרטתו ולבעורו, שאף כשרעתו שלא לפתחו מיד הנקבי הרוי יתכן שהנבר לא ירצה את המשבחן אלא את מעותיו, ואו מצע שישראל עבר על חמוץ שטופך ביד הנבר.

במאייר, הפחות החובה (חו"ם ט"י ע"ס ס"ק י) בתחום שם שורה במדיני יש (ס"י הא) שמכה התנא שבין הלה למלחה, והחולט המשבחן למלה, והוא מים פ"א מהל' זכרום ודינן אם יוד ערך הנשבון. יכול לפחות את הלה לפרט לו את חומו בסוף גם אם יוד ערך הנשבון. חוליק הזה על המקור והדים. ולדברו, בשעתה היישרל שללא לפורת את המשבחנה זה בכספי, או שוקנה הוא ורק המשבחנה ולא בכספי. לעומת זאת במרות (ג, ז) מבואר שנכרי יש רק קניין אחת, וזהו תלוי בנסיבות ר' יוחנן ור' מיל מהו הקין שישראלי קונה ט' מטללין, לדעת ר' יוחנן מן התזהה ישראלי קונה מטללין בכיסף, נכר קינה אותם במשיכה,

[משיב ס"ק ז]

ועל-כין יראה להקליטו לקענויים בקשא שהגיא זמן של הבعروו¹⁶) (וביראר השיער הרב (ס"ז), שיקנה לנבר את החמן בקינן גמור ששוב לא יוכל היישרל לפוחתו בעל מורתו של הנבר, שכן שיאמר לו: כל חמץ שתחתיך הריני נתען לך במתנה גמורה או במכירה بعد המועת שהלളית לך, או שיאמר לו: זהו בולו שלך בער חובי. והוסיף (שם), שבאמיריה זו נקנה כל החמן לנבר, גם אם הוא שוה יותר מכדי חובי עדר הווסיף (שם), שבשעשה כה, אפילו אם לאחר הפסח החל הירושראל ופהה את חמץ מידי הנבר שנטעעה להחוורו לנו, הרי חמץ זה מותר אפילו באטלה, ואפילו אם הפטען היה לאחר הפסח, שדרי בינו שדקה זו את החמן בקינן גמו, נמעא שכל ימי הפסח היה החמן קני לנבר לחלוטן.

[שעה ע' ס"ק ח]

שנברים אין סראשונים סוברין כן בקנאנא¹⁷). (וטענו מבואר בדבריו פיר מוהל' חרומ היזה), מושום שאין אסמכתה לנבר, ולגן גם כשלא אמר מעבשו, מימ' כשהגיע חמוץ נקנה החמן לנבר.

לודעת המשכנת שטעם היש מקילן הוא מושום שבעשת הדריך יש לסמן על רעת הראביד שאין אסמכתה לנבר, שבבספר בין שוראל לנבר (או"ח עמי שמג העט טו) שיש להקל בין אין אם החמן שוה כמו החולאה ובין אם שוה יותר ממנה. זה שלא כמו שבחב והרשע הדבר שולערו כבון אם מוחמת שיש לסמוק על הדעות הסוברות שכל שהמשכנת שווה כמו החולאה אין זה הנושב אסמכתה (ראה שווי חרומ ט"י ר' ס"ט). שלערו כבון אם מוחמת שיש להקל במשכון השווה יותר מהחולאה.

[שעה ע' ס"ק י]

אם לרעת הקהיר וכוכ, אפלו באל' ביחסין חון שטבון¹⁸). (סתותו לבאר שמה שכבת במשייב שיחוי אסמכתה להרבה פוסקים) ומושגנו שלא לכל הפסוקים, הדייט מושום שליעת הראביד אין זו אסמכתה בין כבון אין אסמכתה בנבר, וגם לדעת השוע' אין זו אסמכתה בין שימוששי' מסלק אסמכתה אפילו בלי בית דין השופט.

[משיב ס"ק ז]

ךאי לאו הקני לא נקנה לו הפטשון שטבון לא משך¹⁹). (ואף שמן הזרעה ישראל קונה מטללין בקינן בסוף לאו' ש"ע וח"ם ט"ז) קצח ס"יא), כרוב השורע הרוב (ס"יב וכוכ בקונטרס אחרון ס"ק ד) שאין אסמכרים שמי' גם כשלא מושך וזישראל את משכונו של הנבר שיקנה לו החמן בקינן בסוף ויעבר לעדי למפרט כשלא פDAO הנבר, כיון שכבת שעיטה הלה עם המלה שאם לא יפרע לו היה המשבחן של מעבשו. המוקור חווים (ביאורים ס"ק א) כתוב, שתנאי זה גנשה ורק ליפוי את חמולה, שאם לא יפרע לו הלה יכול למלא להחולית את המשבחן שיחא שלו, אורב יכול הוא גם שלא לחשכים לקבל את המשבחן, ולרבוגן לקבל

סימן תמא

דיני מי שהלוה על חמץ

[משיב ס"ק ב]

כרי לא פשך אצלו²⁰) וכוכ, אם קינה לאעכ"ס וכוכ, מתקר²¹). (בענין דין בו קינה הנבר מטללין, נחלקו אמים ורב אש"ז ע"ז עא, א), האם קינה הוא בקינן ממשיכה או בקמן כסף, ונחלקו הראשונים ר'יאה מים פ"א מהל' זכרום ודינן אם יוד ערך הנשבון. יכול לפחות המשבחנה דען במשיכה וזה בכספי, או שוקנה הוא רק המשיכה ולא בכספי. לעומת זאת במרות (ג, ז) מבואר שנכרי יש רק קניין אחת, וזהו תלוי בנסיבות ר' יוחנן ור' מיל מהו הקין שישראלי קונה ט' מטללין, לדעת ר' יוחנן מן התזהה ישראלי קונה מטללין בכיסף, נכר קינה אותם במשיכה,

ולדעתי ר' ישראלי קינה מטללין במשיכה, בכרי קינה אותו בסוף.

ולhalbכה, ר'שי (קירושין י, ב ד"ה הויל, בכוורת ג, ב ד"ה קיין מוד') סובר שנכרי קינה מטללין בכיסף בלבד [נדברי הגמוא בכוורת בדעת ר'יל], ואילו הרמב"ם פסק (שם) שנכרי קינה ממשיכה או בכספי [נדעתה בסוברים במסכת עבדה והה שבר קינה ממשיכה, וכברעת הראשונים שהכונה דע במשיכה זה במשיכה וזה בכספי]. ובמיאור הגריא (חו"ם ט"ז קעד ס"ק יא) כתוב, שדעת כל הפסוקים [חו"ן מוששי' והרמב"ם] שנכרי קינה מטללין במשיכה בלבד, וכרכ ר'ראה מדברי המשניב באן, שסביר שבשאן הנבר יכול לקנות את החמן אלא ממשיכה, וראה מה שכתב לפקון (ס"י תמה ס"ק י). 2) ומדובר שהקינה היישרל לנבר את החמן בקינן חליפין וראה שעיה'צ' (ס"ק ד) ובכפי' שימוש בשוע' (חו"ם ט"ז קגד ט"ז) שנות נבר קינה בחליפין [אמנם דעת השיך שב (ס"ק ל' שנכרי איטן קינה בחליפין)] ואם הקינה את החמן לנבר אגב רקען [קינן אגב], כתוב במשניב לפקון (ס"י תמה ס"ק יז) שנחלקו פוסקים אם מועל פוסקים אם מועל נבר קינן אגב בנכרי ר'יאה שעיה'צ' שם (ס"ק לט ו-ט'ם). ולפיכך, אף שלתבילהו גועז לאיסור תורה של ביל ר'יאח, החמן לנבר בקינן אגב, בין שחדבר גועז לאיסור תורה של חמץ ביל ר'יאח, אך אם מכר את החמן לנבר בקינן אגב וכבר עבר על לו הפסח, יש להתרו בדיעבד, בין שאו אין הנדרן אלא כלפי' איסור דרבנן של חמץ שעבר על לו הפסח. והחותם שם (ס"ק טט), ובביהל של שב' (ס"ג ר'ה דבר מונע) שבמקורה שאו אפשר להקנות את החמן במשיכה, מותר גם לכתהלו להקנותו בקינן אגב.

[שעה ע' ס"ק ד]

ובכלפדי' שיאקה בפסוך ר' של עכ"ים גופא ולא בפסוך ר' של ערדים²²). (וכוותתו שיש להקפיד שהנבר במשיכה בעצמו סודר שלו למוכר, ולא שהעדים יקנו [בשליחותם] סודר שליהם למוכר. ומוקור דבריו במניא (ס"ק א) וביאר המהudge'ש, שבפרק כל קינן סודר געשה בבני עדיט כד' שזכר הנבר והקינה לא יוכל לאחר מבן להוכיחו של דינה קנן. והמנוגה הוא שעודדים מנקיט סודר שליהם למוכר [שהרי' קינן חליפין הוא בכלו של קינה], ומתוונים לוכות ברכ' לקינה - מדין שליחות - את הרבר דנקנה. וכן כחוב המג'א. שבמכירות החמן לנבר על ידי קינן סודר, והנבר הנקנה בעצמו להקנות את הסודר, שהרי' אין שליחות לנבר, ואין העדים יכולים להיות שלחו לזכות לו את החמן.

[משיב ס"ק ג]

אפשר דאף-על-פי-רכן ע"כ ר' עלי'ו²³). (ומה שכבת שرك בגול שבידו לפוחתו בפסח הוא רשטור לכתהלה לל'ות באופן זה, ותלי' הדבר במחוליקת אחותנים ביריר כווח של התנא שעיטה הלה עם המלה שאם לא יפרע לו היה המשבחן של מעבשו. המוקור חווים (ביאורים ס"ק א) כתוב, שתנאי זה גנשה ורק ליפוי את חמולה, שאם לא יפרע לו הלה יכול למלא להחולית את המשבחן שיחא שלו, אורב יכול הוא גם שלא לחשכים לקבל את המשבחן, ולרבוגן לקבל

